

Mooi plekje aan de Singel ...

Als de bankjes aan de Merwelsingel, nu bekend onder de naam Adriaan Volkersingel, eens konden praten wat zou er dan allemaal boven tafel komen!? Soms heb je het geluk, of de pech- kies maar- iemands levensverhaal aan te moeten horen. Wat er dan allemaal toch boven tafel komt. Misschien een verzinsel, een grappig verhaal, maar soms ook wel de bittere waarheid als iemand zijn of haar hart uit wil storten!(BL)

Zou ie ok 'n boek kanne schrijve?

We zitte saome op 'n banksie met uitzicht op de revier en zien mekaor voor 't eerst. Ze vertelt dà ze al voor de twêêde keer weduwe is. “Nou ...”, zeg ze, “ik vong 't d'n êêste keer hêêmel nie aareg! 't Was 'n grôôte opluchting! Wat 'n horrek van 'n vent. 'k Hà nooit met 'm motte trouwe. Mor ja, deur aanderande oorzaoke was dat wel gebeurd. 't Zat naomelijk zôô: M'n moeder is jong gesturreve en m'n vaoder bleef mè vijf kaander achter. Hij was veul van huis deur z'n waarek, daerom kwamme d'r huishousters in huis. Uitaaindelijk is tie d'r met êên getrouwd. Ze was een stuk jonger as m'n vaoder en lae me zegge dà ze nogal levestlustig was. Ze gong graeg de merote op. In huis was 't dikkels mor een rommeltjie. Vaog weet 'k nog dà me moeder aaltijd liep te zinge, mor me twêêde moeder liep dikkels te moppere. Daerom ben 'k hêêl jong getrouwd met 'n buurjonge vâ m'n tante uit de Betuwe. 'k Had 't nooit motte doen. Toe die nae 'n ongeluk op z'n waarek twêê daege bewustelôôs was, is tie gesturreve. De schrik was grôôt, mor al gauw vong 'k 't best om allêên te leve. 'k Zou wel is eve laete zien dà 'k m'n aage best kon redde. Tot 'k jaere laeter een man ontmoette op de verjaerdag van 'n vriendin. 't Was 'n neef van heur. Toen hê 'k geleerd wat echte liefde is. Wat 'n geweldige vent, hij was nog gekker as ik zellef. Hij gong graeg op avventuurlijke vekansies. We hen

saome de haaleve wèrld gezien en wat hen we ok veul gelache. We zijn in Mexico gewist, in Zuid-Afrikao, op Borneo en in Merokko en nog veul meer lande. Jaot, we hebbe mè volle geteuge genote en aareg veul meegmaakt. ‘k Zou d’r wel een boek over kanne schrijve.”

Diezellefde week kree ‘k nóg ‘n verhaol te hore. “Ik ben ín 1953 in Amsterdam gebore en ik voel me ok aaltijd nog ’n echte Mokemer. Me vaoder en moeder wazze gêên êêns getrouwd en gonge uit mekaor toen ik twêê jaer was. Dat was wat hoor, in die tijd. Bekant aalle stallechies hadde jaere verkering voordà ze trouwde. D’r mos ommers voor ’n uitzet gespaord worde en weunruimte hà je ok zôômor nie. As ie ouweloï mè veul ruzies bij mekaor wazze, hà je echt gêên leuke jeugd. ‘k Hè nie voor niks ok jaerelang in Groesbeek in ’n kindertehuis gezete. Ik hà gewoon een rotjeugd en me vaoder was gewoon ’n rotvent! Dan kà je makkelijk aan lêêger wal raoke, mor ik hà me juist voorgenome om kaai- en kaaihard te gaon waareke. Dat hè ‘k gedaen en ‘k het aalles gedaen om ’t goed te doen. Dà ’s gelukkig gelukt ok. We zijn nog steeds bij mekaor m’n vrouw en ik. We weune in ’n schitterend huis, we hebben ’n mooie camper en gaon d’r graeg op uit. Allêên ...” Hij bijt op z’n lip en kijkt de andere kant op. Het blijft even stil, hij kijkt me weer aan en zegt zachtjes: “Alleen ... onze zoon is omgekemme bij ’n verschrikkelijk ongeluk. Hij was pas 22 jaer. Soms denk ‘k dà ‘k mor is aa m’n levesboek mò gaon beginne te schrijve.”

Korsjonno